

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 77.916/16
van 2 oktober 2025

over

een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, wat betreft het taalgebruik bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges’

Op 2 juli 2025 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Onderwijs, Justitie en Werk verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 18 augustus 2025,^{*} een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, wat betreft het taalgebruik bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges’.

Het voorontwerp is door de zestiende kamer onderzocht op 25 september 2025. De kamer was samengesteld uit Wouter PAS, wnd. kamervoorzitter, Toon MOONEN en Annelies D’ESPALLIER, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Peter SCHOLLEN, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 2 oktober 2025.

*

^{*} Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege verlengd wordt met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juni en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van Vlaams decreet strekt ertoe het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ aan te vullen om te bepalen dat de taal van de processtukken ingediend bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges², de rechtspleging voor die rechtscolleges en de zittingen het Nederlands is (artikel 2 van het voorontwerp). Die regel wordt van toepassing op de beroepen die worden ingediend vanaf de datum van inwerkingtreding van het aan te nemen decreet (artikel 3).

De Vlaamse Regering bepaalt de datum van inwerkingtreding van het aan te nemen decreet (artikel 4).

BEVOEGDHEID

3.1. In advies 51.130/1/AV merkte de afdeling Wetgeving in verband met een taalregeling voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen het volgende op:

“8.1. Het voorgestelde artikel 4.8.11 van de Codex bepaalt dat de taal van de procedure het Nederlands is. In de memorie van toelichting bij deze bepaling wordt gesteld dat, ‘[aangezien] het taalgebruik voor de Raad thans niet geregeld is, de procespartijen vrij gebruik [kunnen] maken van de twee andere landstalen, dat wil zeggen het Frans of het Duits, zowel in processtukken als in pleidooien’ en dat ‘[h]et voorgestelde artikel 4.8.11 van het Nederlands de verplicht te gebruiken taal [maakt]’.

8.2. Artikel 30 van de Grondwet luidt:

‘Het gebruik van de in België gesproken talen is vrij; het kan niet worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken.’

Wat betreft het gebruik der talen in gerechtszaken is geen enkele bevoegdheid overgedragen aan de gefedereerde overheden.

Uit deze elementen volgt dat de federale wetgever bevoegd is om het gebruik der talen in gerechtszaken te regelen. Onder ‘gerechtszaken’ dient het optreden van rechtsprekende organen, van welke aard ook, te worden verstaan.

Zoals dat ook reeds het geval was voor de initiële oprichting van de Raad voor Vergunningsbetwistingen als administratief rechtscollege, dient de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest voor het regelen van de taal van de procedure in dat rechtscollege te

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Namelijk het Handhavingscollege, de Raad voor Vergunningsbetwistingen, de Raad voor Verkiezingsbetwistingen en de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen (artikel 1, 1°, van het decreet van 4 april 2014).

kunnen worden verantwoord in het licht van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat wil zeggen dat de regeling noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid van het Vlaamse Gewest, de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de betrokken bepalingen op de tot de federale bevoegdheid behorende aangelegenheid slechts marginaal is.³ Aangezien bij de initiële oprichting van de Raad niet in een bijzondere regeling van de taal van de procedure was voorzien, staat het thans aan de decreetgever om aan te tonen dat ook wat dat punt betreft aan de voorwaarden voor de toepassing van de impliciete bevoegdheden is voldaan, in het bijzonder wat betreft het marginaal effect van de regeling. Indien dat wel degelijk het geval is, dient de regeling overeenkomstig genoemd artikel 30 van de Grondwet bij wetgevende akte te worden vastgesteld. Wat dat laatste betreft, stelt het voorstel uiteraard geen probleem.”⁴

3.2. In de memorie van toelichting bij het voorontwerp wordt de aanwijzing van het Nederlands als de te gebruiken taal in het licht van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: BWHI) als volgt verantwoord:

“(i) De regeling van het taalgebruik bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges is noodzakelijk voor de uitoefening van de bevoegdheden van de Vlaamse gemeenschap en het Vlaamse gewest. Het gebrek aan taalregeling bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges leidt momenteel immers tot onduidelijkheid en kan zelfs afbreuk doen aan de rechten van verdediging van bepaalde procespartijen. Vandaar dat een heldere, eenvoudige en logische taalregeling noodzakelijk is voor een rechtszekere procedure bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges. Voor de oprichting en procedurele organisatie van deze bestuursrechtscolleges is in het verleden reeds een beroep gedaan op artikel 10 van de BWHI om af te wijken van artikel 161 van de Grondwet. De regeling van het taalgebruik in de procedure bij deze rechtscolleges sluit hierbij aan en houdt nauw verband met de op- en inrichting van de Vlaamse bestuursrechtscolleges en met het vaststellen van de vormvereisten van de rechtspleging erbij. Bovendien is geen enkele andere taalregeling van toepassing op de procedure en de rechtspleging bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges zoals bijv. de Taalwet Gerechtszaken, de Taalwet Bestuurszaken of artikel 35 en 36 van de Gewone Wet Hervorming Instellingen.

(ii) De betrokken aangelegenheid leent zich tot een gedifferentieerde regeling aangezien de Vlaamse Gemeenschap door de grondwetgever reeds bevoegd werd gemaakt om de taal in de publieke ruimte te regelen, met name voor de bestuurszaken, het onderwijs in de door de overheid opgerichte, gesubsidieerde of erkende instellingen en de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en hun personeel, alsmede akten en bescheiden van de ondernemingen (artikel 129 GW). Er bestaat bijgevolg al differentiatie in de taalregelgeving in de verschillende gemeenschappen en gewesten en de federale overheid. Bovendien is er reeds een afwijkende rechterlijke procedure bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges die zit opgenomen in het DBRC-decreet en het DBRC-Procedurebesluit. Het regelen van de proceduretaal, de rechtspleging en de taal van de processtukken die bij deze bestuursrechtscolleges worden ingediend sluit hier dan ook logischerwijs bij aan en kan de differentiatie in de regeling van het taalgebruik in gerechtszaken specifiek verantwoorden.

³ Voetnoot 4 van het aangehaalde advies: Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie onder meer GwH 29 juli 2010, nr. 91/2010, B.3.3.

⁴ Adv.RvS 51.130/1/AV van 19 april en 22 mei 2012 over een voorstel dat heeft geleid tot het Vlaams decreet van 6 juli 2012 ‘houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft’ (Parl.St. VI.Parl. 2011-12, nr. 1509/2).

(iii) Tot slot, is de weerslag op de federale bevoegdheid om het taalgebruik voor gerechtszaken te regelen, uiterst beperkt of marginaal. Het betreft een zeer specifieke taalregeling die enkel geldt bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges waarvoor momenteel nog geen taalregeling bestaat en waarop geen enkele andere taalregeling van toepassing is. Naar analogie met de Nederlandstalige hoven en rechtbanken zullen de Vlaamse bestuursrechtscolleges ééntaligheid als uitgangspunt hebben. Er is bijgevolg geen impact op enige andere bestaande taalregeling die de federale wetgever heeft voorzien.”

Er kan worden mee ingestemd dat de voorwaarden voor een beroep op de impliciete bevoegdheden vervuld zijn.

4.1. In het voormelde advies 51.130/1/AV merkte de afdeling Wetgeving ook het volgende op:

“8.3.1. Artikel 16*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 luidt:

‘De decreten, reglementen en administratieve handelingen mogen geen afbreuk doen aan de op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling bestaande garanties die de Franstaligen genieten in de gemeenten genoemd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, en de Nederlandstaligen, respectievelijk Franstaligen en Duitstaligen genieten in de gemeenten genoemd in artikel 8 van diezelfde wetten’.

Artikel 16*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is in werking getreden op 1 januari 2002.

Uit de parlementaire voorbereiding van die bepaling dient te worden afgeleid dat met het begrip ‘garanties’ wordt beoogd ‘het geheel van de thans geldende bepalingen die een specifieke regeling instellen ten behoeve van de in de tekst vermelde particulieren, en in het algemeen alle bepalingen die de particulieren en meer bepaald de mandatarissen in de gemeenten bedoeld in de artikelen 7 en 8 van de gecoördineerde wetten beschermen’ en dat ‘een decreet, reglement of administratieve handeling op geen enkele manier [kan] afwijken van de thans geldende regeling ten behoeve van deze particulieren’.⁵ Uit die parlementaire voorbereiding kan voorts nog worden afgeleid dat ‘aan het woord ‘garanties’ een ruime strekking moet worden gegeven’ en dat ‘het uiteindelijk aan het Arbitragehof (thans: het Grondwettelijk Hof) en de Raad van State (afdeling Bestuursrechtspraak) [toekomt] te oordelen welke van de regels die vandaag (lees: op 1 januari 2002) van kracht zijn, beschouwd moeten worden als garanties’.^{6 7}

8.3.2. Vóór de oprichting van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, bij decreet van 27 maart 2009, werden de beroepen waarvoor dat rechtscollege bevoegd is, ingesteld bij de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak.

Artikel 66, eerste en tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, zoals van kracht op 1 januari 2002, luidt:

‘De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

⁵ Voetnoot 5 van het aangehaalde advies: *Parl. St. Senaat* 2000-01, nr. 2-709/1, 21.

⁶ Voetnoot 6 van het aangehaalde advies: *Parl. St. Senaat* 2000-01, nr. 2-709/7, 157.

⁷ Voetnoot 7 van het aangehaalde advies: Zie, wat dat laatste betreft, ook artikel 16*ter* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Zo nodig, en inzonderheid op verzoek van een der partijen, wordt beroep gedaan op een vertaler ; de kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat.

(...)'.

8.3.3. De vaststelling dat genoemd artikel 66 van de wetten op de Raad van State een algemene draagwijdte heeft en als zodanig niet specifiek is betrokken op de personen bedoeld in artikel 16*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, neemt niet weg dat de erin opgenomen regel als een garantie kan worden beschouwd in de zin van laatstgenoemd artikel, nu uit de parlementaire voorbereiding van dat artikel blijkt dat aan het begrip 'garanties' een ruime strekking moet worden gegeven en dat het daarbij niet noodzakelijk om 'specifieke' bepalingen dient te gaan.

In die zin doet het voorgestelde artikel 4.8.11 van de Codex afbreuk aan de garantie die uit genoemd artikel 66 kan worden afgeleid, aangezien de regel dat de proceduretaal voor de Raad het Nederlands is, zonder onderscheid van toepassing is, en dus ook op de personen die garanties kunnen laten gelden in de zin van genoemd artikel 16*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.⁸

Het zal evenwel uiteindelijk aan het Grondwettelijk Hof toekomen om te oordelen of genoemd artikel 66 van de wetten op de Raad van State als een garantie in de zin van artikel 16*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 dient te worden beschouwd."

4.2.1. Artikel 16*bis* van de BWHI, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de bijzondere wet van 19 juli 2012 'houdende wijziging van artikel 16*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van artikel 5*bis* van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen', bepaalt thans dat de decreten, reglementen en administratieve handelingen van de gemeenschappen en de gewesten en de handelingen, reglementen en verordeningen van de plaatselijke besturen geen afbreuk mogen doen aan de op 14 oktober 2012 bestaande waarborgen die de Franstaligen genieten in de gemeenten genoemd in artikel 7 van de wetten 'op het gebruik van de talen in bestuurszaken', gecoördineerd op 18 juli 1966, en de Nederlandstaligen, respectievelijk Franstaligen en Duitstaligen genieten in de gemeenten genoemd in artikel 8 van diezelfde wetten.⁹

Gevraagd om toe te lichten in welke mate in de ontworpen regeling rekening werd gehouden met artikel 16*bis* van de BWHI, antwoordde de gemachtigde:

"In het kader van de totstandkoming van het betrokken voorontwerp van decreet is de verhouding met de adviespraktijk van de afdeling Wetgeving van 2012 over artikel 16*bis* van de BWHI 1980 in ogenschouw genomen. Indien het betrokken artikel van toepassing zou zijn *in casu* laat de hiërarchie der normen o.i. evenwel niet zonder meer toe dat de decreetgever afbreuk zou doen aan de bepalingen van de BWHI 1980 en de *standstill* vervat in artikel 16*bis*. Dat vormde in elk geval niet het oogmerk van de voorliggende taalregeling waartegen artikel 16*bis* zich in beginsel niet verzet. Gelet op het variabel karakter van het beschermingsniveau binnen de *standstill*-verplichting, achtten de opstellers van het ontwerp het niet nodig om het mechanisme van artikel 16*bis* (noch de daaruit volgende garanties)

⁸ Voetnoot 8 van het aangehaalde advies: Omdat het gebruik der talen voor de Raad thans niet geregeld is, kunnen de procespartijen vrij gebruik maken van de andere landstalen, zodat de huidige regeling op dit punt geen probleem stelt.

⁹ De wijzigingen die in de tekst van die bepaling werden aangebracht sinds het voormelde advies beoogden om de betrokkenen bijkomende waarborgen te bieden (*Parl.St.* Senaat 2011-12, nr. 5-1566/1, 1).

uitdrukkelijk en met zoveel woorden in de decretale taalregeling voor de Vlaamse bestuursrechtscolleges te bevestigen.”

4.2.2. De decreetgever is niet bevoegd om een regeling aan te nemen die afbreuk doet aan een garantie die voortvloeit uit artikel 16*bis* van de BWHI. Vermits de afdeling Wetgeving in het voormelde advies van oordeel was dat de in artikel 66 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgenomen regel als een garantie kan worden beschouwd in de zin van artikel 16*bis* van de BWHI, mag de ontworpen regeling niet tot gevolg hebben dat aan deze garantie afbreuk wordt gedaan.

Aangezien de regel in het ontworpen artikel 16/2, § 1, van het decreet van 4 april 2014, dat alle processtukken bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges worden ingediend in het Nederlands, zonder onderscheid van toepassing is, en dus ook op de personen die garanties kunnen laten gelden in de zin van genoemd artikel 16*bis* van de BWHI, zou de ontworpen bepaling aan de voormelde garantie afbreuk kunnen doen. Hetzelfde geldt voor het ontworpen artikel 16/2, § 2, althans in de mate dat de aanduiding daarin van het Nederlands als de taal van “de rechtspleging” voor de Vlaamse bestuursrechtscolleges en de “zittingen” ook aan de voormelde personen zou opleggen om zich van die taal te bedienen, bijvoorbeeld tijdens de pleidooien.

Zoals het ontworpen artikel 16/2 van het decreet van 4 april 2014 thans op algemene wijze is geformuleerd, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de voormelde garantie afdoende is gewaarborgd. Daaraan moet in de tekst ervan worden verholpen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

5. Gevraagd of er een definitie bestaat van het begrip “processtukken” dat wordt gehanteerd in het ontworpen artikel 16/2, § 1, eerste lid, van het decreet van 4 april 2014, gaf de gemachtigde de volgende toelichting:

“De procedureregeling bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges van de DBRC bevat momenteel geen definitie van het begrip processtukken. Het begrip moet bijgevolg in de spraakgebruikelijke betekenis worden verstaan en kan verder ingevuld worden op basis van de bepalingen van het DBRC-procedurebesluit (bijv. artikel 3 en 8 Procedurebesluit) of naar aanleiding van de betekenis die eraan wordt gegeven in de rechtspraak die toepassing maakt van deze procedureregeling bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges. Het DBRC-Procedurebesluit maakt in verschillende bepalingen een onderscheid tussen processtukken en overtuigingsstukken (zie bv. art. 8 Procedurebesluit). Onder processtukken moet worden verstaan: alle documenten die een proceshandeling (materieel) veruitwendigen: verzoekschriften, nota's (antwoordnota's,...), verzoeken tot voortzetting, verzoeken tot tussenkomst, wijziging van een woonplaatskeuze, ... Zij moeten worden onderscheiden van ‘overtuigingsstukken’, die letterlijk dienen tot ‘overtuiging’, motivering of ondersteuning van (de bewijsvoering) in de processtukken.”

Het taalregime voor de overtuigingsstukken, die onderscheiden worden van de processtukken, lichte de gemachtigde als volgt toe:

“Het voorontwerp van decreet kiest er bewust voor om enkel ‘processtukken’ aan een strikt taalregime te onderwerpen. Bij afwezigheid van een uitdrukkelijke vermelding en doordat zij duidelijk moeten worden onderscheiden van de processtukken (...), worden de ‘overtuigingsstukken’ (zoals anderstalige wetenschappelijke studies, buitenlandse certificaten, enz.) niet gevisieerd door het taalregime opgenomen in het (nieuwe) artikel 16/2. Ze vallen bijgevolg buiten het toepassingsbereik van deze bepaling. Er is momenteel ook geen voornemen om een regeling vast te stellen om anderstalige overtuigingsstukken te laten vertalen.”

6. Luidens het ontworpen artikel 16/2, § 1, vierde lid, van het decreet van 4 april 2014 is een processtuk dat niet tijdig is ingediend in het Nederlands “onontvankelijk”. Gevraagd om toelichting in verhouding tot de mogelijke “nietigheid” van een proceshandeling of de mogelijkheid om haar uit de debatten te weren, antwoordde de gemachtigde:

“Een processtuk dat niet tijdig in het Nederlands is ingediend, is onontvankelijk. De gevolgen hiervan voor de ontvankelijkheid van de vordering hangen inderdaad af van plaats/rol van het betrokken processtuk in de procedure. Een verzoekschrift dat niet tijdig in de juiste taal werd ingediend (ondanks de regularisatiemogelijkheid) heeft een impact op de ontvankelijkheid van de vordering aangezien de onontvankelijkheid van het (inleidend) verzoekschrift leidt tot de onontvankelijkheid van de vordering.

Andere processtukken, zoals bv. een antwoordnota van de verwerende partij, die niet (tijdig) in de juiste taal zijn ingediend, worden uit de debatten geweerd, zonder dat er noodzakelijkerwijs een impact is op de ontvankelijkheid van de vordering. Een verzoek tot voortzetting dat niet tijdig in het Nederlands wordt ingediend, heeft weliswaar ook gevolgen voor het verdere verloop van de procedure, maar leidt nooit tot de onontvankelijkheid van de vordering. Naargelang het geval wordt dan de afstand van geding vastgesteld, dan wel tot de vernietiging overgegaan via de versnelde rechtspleging (zie resp. 26/17 en 69 Procedurebesluit).”

In het licht van dat antwoord komt het meer gepast voor de “nietigheid” dan de “onontvankelijkheid” als sanctie te hanteren voor de betrokken processtukken.

Artikel 3

7. Artikel 3 van het voorontwerp bevat een overgangsregeling op grond waarvan het ontworpen artikel 16/2 van het decreet van 4 april 2014 van toepassing zal zijn op beroepen die worden ingediend bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges vanaf de datum van de inwerkingtreding van het aan te nemen decreet (eerste lid). Er wordt gepreciseerd dat op aanvullende vorderingen waarvan de hoofdvordering is ingediend voor die datum, “het decreet van 4 april 2014” van toepassing blijft zoals van kracht voor die datum (tweede lid).

Die formulering van het tweede lid, waarbij in het algemeen naar het decreet van 4 april 2014 verwezen wordt zoals het van kracht was voor de datum van de inwerkingtreding van het aan te nemen decreet, zou tot gevolg kunnen hebben dat op de betrokken aanvullende vorderingen niet alleen de nieuwe taalvereisten, maar ook andere wijzigingen van het decreet van 4 april 2014 die na de datum van inwerkingtreding van het aan te nemen decreet, maar nog lopende

de betrokken procedures in werking zouden treden, niet zouden mogen worden toegepast. Dat lijkt niet de bedoeling te zijn. Een en ander moet in de tekst worden verduidelijkt, bijvoorbeeld door ook in de formulering van artikel 3, tweede lid, van het voorontwerp naar het in te voegen artikel 16/2 van het decreet van 4 april 2014 te verwijzen.

Artikel 4

8. Het aan te nemen decreet treedt in werking op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum. Om te vermijden dat de delegatie aan de Vlaamse Regering op gespannen voet staat met het beginsel, bedoeld in artikel 20 van de BWHI, volgens hetwelk ze de decreten niet mag schorsen, noch vrijstelling van hun uitvoering mag verlenen, dient een uiterste datum te worden bepaald waarop het decreet in werking treedt indien de Vlaamse Regering zou nalaten binnen een redelijke termijn de datum van inwerkingtreding ervan vast te stellen.

Daarbij kan worden rekening gehouden met het feit dat de Regering luidens de memorie van toelichting het voornemen heeft om tegelijk flankerende maatregelen in werking te laten treden.¹⁰

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Wouter PAS

¹⁰ Met name de opname van een algemene tolkenregeling voor de verschillende Vlaamse bestuursrechtscolleges in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 ‘houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’.